

ENTREVISTA

Ramon Solsona

NOVEL·LISTA



ROBERT RAMOS

“Un autor literari és capaç de veure el costat novel·lesc de qualsevol vida, fins i tot de les aparentment més normals”

L.D. Llegint 'Línia Blava' no he pogut evitar imaginar-me'l assegut al metro, prenent notes per a la novel·la...

R.S. M'he documentat al metro, però també a moltes altres bandes, perquè he necessitat ampliar els meus coneixements sobre la lluita lliure, la població kenyana de Loiangalani, la conducció dels camions... Jo trigo molt entre que publico una novel·la i trec la següent, perquè abans de tornar-me a posar a escriure, medito molt el projecte i no el començo fins que el tinc molt clar. I amb *Línia Blava*, encara ha estat més exagerat, perquè és una novel·la que feia temps que volia escriure.

L.D. Per què va optar per ambientar la novel·la al metro de Barcelona?

R.S. Perquè tothom qui viatja en transport públic s'adona que és una mina d'històries. Jo m'entretinc a observar la gent i a inventar-me la pel·lícula dels passatgers que em vaig trobant. No els conec de res, però sempre sorgeixen indicis que em fan fabular sobre les seves possibles vides. Al metro hi ha tan de tràfec de gent, tanta aglomeració i tant cabal humà, que per a un escriptor és una font inesgotable d'inspiració. És un espai alhora públic i privat i això fa que sigui un escenari que dona molt de joc: públic perquè s'obre a tothom i privat per-

què la gent no es comunica entre ella, tot i que moltes vegades s'està tocant físicament.

L.D. Des de quan li ballava pel cap la idea d'escriure 'Línia Blava', doncs?

R.S. Des de fa uns quatre o cinc anys. De fet, fa temps ja havia començat a escriure-la, però després la vaig haver d'aturar

per a escriure altres coses. Però, finalment, l'he represa i l'he acabada. De fet hi ha un periodista de *La Vanguardia*, l'Eugeni Madueño, que sabia que estava preparant aquesta novel·la i que per això fa un parell d'anys em va proposar escriure una sèrie de reportatges sobre el metro d'un full diari durant una setmana.

Primer ho vaig refusar, perquè em semblava que m'aixafaria la guitarra, però després vaig ampliar els espais i em vaig centrar en tota mena de transports públics, amb la qual cosa els projectes no s'assemblaven tant.

L.D. Suposo que per a vostè era un repte escriure un llibre amb tants personatges.

R.S. I més que n'hi hauria posat! Però al final vaig pensar que amb una catorzena de personatges principals ja n'hi havia prou, perquè si no, embolicaria massa el lector. El que tenia clar era que volia crear una amalgama de situacions molt diverses, d'històries que s'entrecruaven en un espai i un temps molt reduïts. Per això a *Línia Blava* hi ha catorze línies argumentals, algunes de dobles.

L.D. Llegint el seu llibre, fa la sensació que tothom pot viure una vida de novel·la.

R.S. I és cert. Un autor és capaç de veure el costat novel·lesc de qualsevol vida, fins i tot de les aparentment més normals. I si no existeix, te'l pots inventar i tampoc no passa res, perquè en definitiva la pulsio humana, allò que ens fa moure, és novel·lesca per ella mateixa.

► ► ►

Històries de cada dia

► Milers de viatgers omplen diàriament els vagons del metro a Barcelona: homes madurs, joves estudiants, mestresses de casa, jubilats reconvertis en cangurs dels seus néts, mares que acompanyen els seus fills, immigrants que busquen la primera feina, carteristes... El panorama humà és tan divers que Ramon Solsona, l'autor de *Línia Blava* (Columna), afirma que per triar catorze personatges i explicar-nos la seva història, ha hagut de deixar de banda molts arguments interessants.

De parada en parada de la línia cinc, anem descobrint nous secrets d'alguns dels viatgers, gent de tota mena que ha cridat l'atenció del narrador per alguna raó o una altra: una immigrant andalusa que per guanyar-se la vida s'ha de prostituir, un practicant de lluita lliure que demana caritat per a un amic que està conveçut que li tocarà la loteria, una vella gairebé centenària que vetlla perquè la fatalitat que ha marcat du-

rant anys la seva família no recaigui també sobre la seva filla, un entrenador d'un equip femení de bàsquet que somia a fer-se famós...

Són biografies que el narrador s'imagina per als personatges que l'envolten. En algunes hi aboca un pessic més de fantasia; d'altres, en canvi, semblen més reals, però en definitiva és fàcil que el lector es reconegui en alguna història o reconegui algunes de les vivències de gent que coneix.

Mentre llegia les pàgines de *Línia Blava* no he pogut evitar imaginar-me Ramon Solsona assegut al metro, observant els passatgers que entren i surten del seu vagó i inventant un passat, un present i un futur dels seus companys de viatge. De fet, no és la primera vegada que aquest exprofessor d'institut, novel·lista, guionista i periodista parteix de la vida quotidiana per traçar l'argument d'alguns dels seus llibres. El mateix autor explica que es basa en la taffereria, en les

ganes de saber què pensen, senten o fan els qui l'envolten, per saciar el seu nequit d'explicar històries. Per això des d'aquell ara ja llunyà 1989 en què va publicar la seva primera novel·la, *Figures de calidoscopi* (Quaderns Crema), Ramon Solsona no ha pogut parar de fabricar arguments, fins al punt que pocs anys després del seu debut literari va decidir abandonar la docència per dedicar-se plenament a l'ofici d'escriure.

A *Figures de calidoscopi*, l'han seguida *Llibreta de vacances* (Quaderns Crema), *Les hores detingudes* (Quaderns Crema), *DG* (Quaderns Crema), *No tornarem mai més* (Quaderns Crema) i *El cor de la ciutat* (Proa), basada en la telenovel·la homònima de TVC, a més a més de reculls d'articles periodístics, de poesies satíriques, una adaptació d'una obra de teatre i col·laboracions a la ràdio, la tele i els diaris.

I és que per Solsona, tothom porta una novel·la a dintre, només cal parar-hi atenció i saber-la explicar, que no és fàcil.

Amb el suport de

 Generalitat
de Catalunya